

Какво е да си гражданин на Европейския съюз

Всички ние, хората, гражданите, всички имаме желания и стремежи, които искаме да превърнем в реалност. Ние имаме цели и мечти, които искаме да постигнем, да осъществим. Това е нашата главна, егоистична задача.

Да, но ако всеки човек тръгне да осъществява мечтите си, то неминуемо един ще попречи другиму. Защо се получава така? Нима нашата мечта не се е превърнала в самоцел, а самите ние – в егоцентрици?

В повечето случаи е така. За това се нуждаем от един общ стожер, от един крепител, благодарение на когото да създадем общи морални норми и принципи, като по този начин, следвайки ги, да добием увереност, да се изпълним със самочувствие.

Постепенно, спазвайки тези норми, да оформим общи закони, според които всички да бъдем равни. Едва тогава хората няма да мислят само за себе си, а напротив, дори ще сформират групи, гилдии, организации. Те сериозно ще набъбнат, ще се превърнат в общност, която ще създаде един огромен съюз, какъвто е сега Европейският.

Преди да бъде създаден, той е едно сдружение за добив на стомана и въглища, за сътрудничество между държавите членки. Това сдружение се превръща в организация, чиято цел е взаимна подкрепа, солидарност и премахване на военни конфликти от рода на Втората световна война. Организацията е създадена от шест държави, след което през годините все повече се разраства броят им, докато не станат двадесет и седем в днешни дни.

Европейският съюз играе ролята на една огромна къща, под чийто покрив живеят двадесет и седем стопани, всеки грижещ се за своята стая, за нейните „потребности и желания“. Всеки стопанин живее в стаята си, а два пъти в месеца се събират всички стопани – веднъж сутрин и веднъж вечер. Те обсъждат отбраната на къщата, парите за нейната поддръжка, „нуждите“ на самата стая и начините, чрез които да се обнови – със замаски или чрез купуване на нови неща за нея. Някои от стопаните са по-заможни от останалите и лесно могат разкрасят стаята си външно и вътрешно, но няма да

го направят, защото винаги ще има и по-бедни стаи, в които може да се образува пукнатина, процеп, който бързо ще се разпространи из цялата къща и може да бъде фатален. Затова съществува сътрудничество между всички „стаи” и стопани. По този начин всички се усъвършенстват постепенно и равномерно. Домакините осъзнават, че не е добра идеята да се обръща внимание само на стаите, ами и на къщата като цяло. Затова решават да си построят една голяма ограда, стобор, който да гарантира безопасността на къщата и стаите. Всяка стая има аларма, която сигнализира за опасност, а когато тя се активира, всички двадесет и шест домакини се притичват на помощ.

Колкото до самите стопани, всички са избирани от своята си стая за различен период от време. В замяна стопанинът представлява нуждите на стаята, както и нейните „искания”. В стаите всяка една част е неприкосновена, свободна, независима, суверенна.

Всъщност, това, което казвам е, че всяка една от тези части представлява един свободен човек. Всички граждани образуват общност, в която всички са равнопоставени. Чрез своя вот те избират „своя стопанин” в лицето на евродепутати, които са длъжни да представляват интересите на стаята, сиреч, държавата, по време на срещите за закуска (Брюксел, Европейски парламент) и по време на вечеря (Страсбург, Съвет на Европа).

Да бъдем част от Европейския съюз, да бъдем една от двадесет и седемте стаи в огромната къща, е изключителна чест и привилегия, преференция за нас, тъй като това означава, че сме приети в едно голямо семейство, че сме се справили с всички перипетии и изисквания и сега участваме рамо до рамо в управлението на Европа.

Една малка България е факт и фактор в Европейския съюз, а за да процъфтява и просперира, съюзът трябва да се крепи на основните принципи – солидарност, разбирателство, равнопоставеност, сътрудничество, отзивчивост, лоялност, свобода!

Ето, че тръгнахме по пътя към осъществяване на мечтите си. Мина времето, в което само искахме. Сега вече действваме. С всяка следваща крачка се доближаваме до така бленуваната мечта, без да се страхуваме, без да се боим, защото всички сме свободни граждани под опеката на Европейския съюз. Всички наши права са неприкосновени, всички наши интереси се вземат в предвид във всеки един момент. Да сме граждани на Европейския съюз

означава да подадем ръка към всички, а те да ни отвърнат със същото, да бъдем единни в многообразието, непрекъснато да си помагаме и подкрепяме. Това само може да бъде катализатор за нас, за да видим, че все още не сме забравени, че все още имаме място редом до най-великите!

Андрей Андреев Георгиев X”б” клас

ЗПГ „Климент Тимирязев” град Сандански